

ДЕЛА БАЛШЕ РАЈЧЕВИЋА

● СКУЛПТУРА ОВОГ УМЕТНИКА, СМАТРА АЛЕКСА ЧЕЛЕБОНОВИЋ, ЗАСНИВА СЕ НА ЈЕДНОМ НОВОМ НАЧИНУ ПРОСТОРНОГ МИШЉЕЊА И НА НОВОЈ МЕТОДОЛОГИЈИ РАДА

Рајчевићева скулптура, према мишљењу Алексе Челебоновића, аутора преговора каталога за изложбу овог уметника, коју је Народни музеј у Краљеву приредио у својој галерији, заснива се на једном новом начину просторног мишљења и на новој методологији рада да би

обелоданила убедљиву моћ повезивања мисли и пластичних утисака, везујући се свим спо-нама за egzистенцијална питања свога времена.

— Током последње две године Рајчевићева истраживања су се наставила. Средства су постала сажетија, а мисли кон-

кретније. Као да је уметник извукао из претходних искустава оно што је још суштаственије и читљивије у његовом креативном разликовању подлоге и наноса, скулптуралног и просторног према сликарском и површинском. Једини радни елементи постали су ПВП-цеви од пластике за водо-инсталације, које израђује фабрика у Лучанима и нитро и hextel боје, чија је трајност осигурана. Већ се по тим подацима може просудити да су уметникова дела блиска са индустријском производњом, мада могу имати критичко значење и, каткад, хумористичко скретање мисли баш у односу на њих. За разлику од раније грађене подлоге, овде је она сачињена од готових предмета, који се набављају у деловима стандардних димензија, док су наноси, такође индустријског карактера, пренети механичким путем, уз помоћ air-brush пиштоља. Местимични додаци, као славине или постоља, причвршћени су завртањем или ливењем.

Међутим, примећује Челебоновић, сви ти индустријски материјали и поступци стављени су у службу идеје приближавања природи, управо лечењу носталгије за њом, коју осећа сваки градски човек. — Парадокс је тим већи што се ова тежња остварује преко индустрије, првог и највећег непријатеља природе и нормалног еколошког развика. Као да се овде тај непријатељ кажњава или приморава да јавно призна своју грешку и поправи својим силама оно што је уништио. Скулптуре алудирају на стабло, на гране које ветар савија, на рогове овна, на страсни загрљај, на морске корале (и они страдају у последње време од загађења), на клијање и љубав.

Балша Рајчевић рођен је 1941. године у Београду где је завршио Академију за примењене уметности, вајарски одсек, 1963, и Историју уметности, 1978. године. Члан је Удружења ликовних уметника, Удружења ликовних уметника примењених уметности и дизајнера и Удружења ликовних критичара Србије. До сада је самостално излагао у Београду, Риму, Нишу, Чачку, Прокупљу, Зајечару и Бору.